

ඉන්දු ලංකා පුරවැසියෝ

ඩබ්.ඒ.ඩී.ගු.වී. නිශ්ශංක (ශ්‍රී.ල.ප.සේ.)

හිටපු නියෝජ්‍ය කොමසාරිස් - ඉන්දියානු සම්භවයක් ඇති තැනැත්තන් ලියාපදිංචි කිරීමේ දෙපාර්තමේන්තුව

අද වන විට බොහෝ දෙනාගේ මතකයෙන් ක්‍රමයෙන් ගිලිහී ගොස් ඇති නමුත් නිදහස් ලංකාවේ ප්‍රමුඛතම ප්‍රශ්නය බවට පත් සහ නිදහස් ලංකාව තුළ දැනට ගණනාවක් තිස්සේ මුල් තැන් ගත් ප්‍රශ්නය වූයේ ලංකාවාසී ජනතාවගේ පුරවැසි භාවය පිළිබඳ ගැටළුවයි. මෙහි දී පාරම්පරික ලංකා වාසීන් වූ සිංහල, ලංකා දෙමළ වශයෙන් හැදින්වෙන දේශීය දෙමළ ජනතාව හා බටහිර ජාතීන්ගේ ආගමනයට පෙර සිටම ලංකාව තුළ වාසය කළ අනෙකුත් සුළු ජනවාර්ගික කොටස් පිළිබඳව ගැටළුවක් නොතිබිණ. එහෙත් බටහිර ජාතීන් යටතේ විශේෂයෙන්ම ඉංග්‍රීසි පාලන යුගයේ දී වරින්වර මෙරටට සංක්‍රමණය වී සිටි තැනැත්තන් පිළිබඳව මෙම ගැටළුව සාකච්ඡාවට බඳුන් විය. එහි දී ද විශේෂ අවධානයක් යොමු වූයේ ප්‍රමාණාත්මක වශයෙන් විශාල සංඛ්‍යාවක් වූ ඉන්දීය සම්භවයක් ඇති තැනැත්තන්ගේ පුරවැසිභාවය පිළිබඳ ප්‍රශ්නයයි.

යටත් විජිත ලංකාව තුළ මාර්ග, දුම්රිය මාර්ග හා වෙනත් ඉදි කිරීම් කර්මාන්ත, සනීපාරක්‍ෂක සේවා, වතු වගාව හා වෙනත් ශ්‍රම මූලික කර්මාන්තවල සේවයේ යොදවා ගැනීම සඳහා බහුල වශයෙන් මෙම ඉන්දීය සම්භවයක් සහිත තැනැත්තන් ලංකාවට ගෙන එනු ලැබුණි. මෙයට අමතරව ඔවුන්ගේ ස්වකීය පාරම්පරික වෘත්තීන් අනුව යමින් වෙළඳාම, පොල් ආශ්‍රිත කර්මාන්තය, වෘත්තීය නිපුණතාවක් සහිත වෙනත් කටයුතු හා ගෘහ සේවය ආදී නොයෙකුත් කටයුතු අරමුණු කොට මෙම සංක්‍රමණ සිදු විය. මෙම සංක්‍රමණ සිදු වූ ස්වරූපය අනුව කොටස් දෙකකට බෙදා දැක්විය හැකි ය. එනම් පළමුව, තනි තනි පුද්ගලයන් හෝ කුඩා පවුල් කණ්ඩායම් වශයෙන් සිදු වූ සංක්‍රමණ හා දෙවනුව, ඊට වඩා විශාල වූ ජනකණ්ඩායම් වශයෙන් සිදු වූ සංක්‍රමණ වශයෙනි. මින් පළමු කී කණ්ඩායම් වශයෙන් තමන් තනිව පැමිණි හෝ තම පවුලේ සමීප නෑ මිතුරන් කිපදෙනෙකු මුල් කොටගෙන ඉහත කී ආකාරයේ කටයුතු සඳහා මෙරටට පැමිණි කණ්ඩායම් වේ. කේරලයේ සිට රා මැදීම, පොල් කැඩීම වැනි කටයුතු සඳහා මෙහි පැමිණි පිරිස් මීට හොඳම නිදසුනකි. දෙවන කණ්ඩායම පිළිබඳ නිදසුන් සැපයෙන්නේ වැවිලි කර්මාන්ත හා සනීපාරක්‍ෂක කටයුතු වැනි ක්ෂේත්‍ර හි දී ය. මෙහි දී සනීපාරක්‍ෂක සේවා සඳහා පැමිණි

පිරිස් ඉන්දීය කුල ක්‍රමය යටතේ වෙනම සංවිධානය වී සිටි ශ්‍රාති වර්ගයකින් සමන්විත කණ්ඩායමක් විය. අද දක්වාම ලංකාවේ විවිධ පළාත්වල ස්වකීය පාරම්පරික අනන්‍යතාව රැක ගනිමින් තමන්ට අදාළ කටයුතුවල නිරතවන්නා වූ මෙම පුද්ගලයන් පදිංචිය, ආගමික කටයුතු ආදී සෑම කරුණක දී ම ආවේණික අනන්‍යතාවක් සහිත කණ්ඩායමක් වශයෙන් සංවිධානය වී සිටින බව මේ පිළිබඳ විමසිල්ලෙන් නිරීක්ෂණය කරන කවරකුට වුව ද ප්‍රත්‍යක්ෂ කොට ගත හැකි ය.

වඩා විශාල ජන කණ්ඩායමක් වශයෙන් ලංකාවට සංක්‍රමණය වූ වැවිලි ක්‍ෂේත්‍රයට අදාළ තැනැත්තන් පිළිබඳ තත්ත්වය මීට තරමක් වෙනස් වේ. මෙහි දී දකුණු ඉන්දියාවේ යම් ප්‍රදේශයක ජීවත් වූ යම් ජන කණ්ඩායමක් සමූහ වශයෙන් මෙරටට සංක්‍රමණය වීම දක්නට ලැබේ. මෙම සමූහ තුළ දකුණු ඉන්දීය කුල ධුරාවලියේ ඉහළ, පහළ හා මැද වශයෙන් දැක්විය හැකි සෑම කුල ස්ථරයකට අදාළ තැනැත්තන්ම එක් ජන කණ්ඩායමක් තුළ කැටි වී සිටිනු හඳුනා ගත හැකි ය. මේ අනුව මෙම කණ්ඩායම් ලංකාවට පැමිණ ඇත්තේ තමන් ඉන්දියාවේ දී ජීවත් වූ ප්‍රදේශයේ පැවති සමාජ සංවිධානයේ අංග ලක්ෂණ හා හරාත්මක වශයෙන් සමාන වන මූලධර්ම ද සහිතව ය. එකී මූලධර්ම සෑම අතින්ම ඔවුන්ගේ ආවේණික ඉන්දීය අනන්‍යතාව පිළිබිඹු කළ අතර එහි තිබූ එකම වෙනස වූයේ ඒවා ප්‍රමාණාත්මක වශයෙන් කුඩා වීම පමණි. කෙටියෙන් ප්‍රකාශ කළහොත් ඔවුන් මෙරටට සංක්‍රමණය වූයේත් වැවිලි කර්මාන්ත තුළ මෙරටේ ස්ථාපිත වූයේත් ඔවුන් අයත්ව සිටි ඉන්දියානු ගමේ ජීවමාන කුඩා අනුරුවක් පරිද්දෙනි.¹ තමන් විසින් ඉන්දියාවේ දී අදහනු ලැබූ විවිධ ග්‍රාම දේවතාවන්ට අදාළ ආගමික ස්ථාන තමන් ලංකාවේ පදිංචිව සිටින ගම් ප්‍රදේශවල ද පිහිටු වීම මගින් මෙය මැනවින් ප්‍රකට වේ. එය මේ ජන සමූහය පිළිබඳ පර්යේෂණ කරන ගුණන්ගේ අවධානය යොමු වී නොමැති බව මාගේ වැටහීමයි. ඇතැම් විට මෙය යම් ගුණන්ගේ අවධානයට යොමු වී තිබුණ ද ඒ පිළිබඳ වැඩිදුරටත් අධ්‍යයනය කර සමාජ විද්‍යාත්මක රාමුවක පිහිටා එය හදාරා ඔවුන් මුහුණපාන ගැටළු විසඳීම, පසුගාමී තත්ත්වයෙන් ඔවුන් මුදවා ගෙන සමාජමය වශයෙන් සවිබල ගැන්වීම, වැනි ප්‍රායෝගික වැඩ පිළිවෙලක් සංවිධානය කිරීමට අප අපොහොසත් වී

ඇති සේ පෙනේ. මෙම ලිපියේ මුඛ පරමාර්ථය අදාළ කණ්ඩායම්වල ශ්‍රී ලංකා පුරවැසි තත්ත්වය පිළිබඳ සාකච්ඡා කිරීම වන බැවින් ඉතා වැදගත් සේ පෙනී යන ඉහත කී මූලික කරුණ ගැන වෙනම සාකච්ඡා කළ යුතු බව මෙහිලා අවධාරණය කරමි.

1930 දශකය

1920 හා 30 දශකය වන විට මෙරට වාසය කළ ස්වදේශීය ජනයාගේ විරැකියාව හා ආර්ථික ප්‍රශ්න කරලියට ඒමත් සමග ඒ දක්වා බාධාවකින් හා සීමාවකින් තොරව ක්‍රියාත්මක වූ ඉන්දීය සම්භවයක් සහිත තැනැත්තන්ගේ ආගමනය පිළිබඳව ජාතික තලයේ අවධානයට යොමු විය. 1915 දී ඇති වූ කෝලාහලය හේතු කොට ගෙන ලංකා වාසීන්ට මුහුණ දීමට සිදු වූ අමිහිරි අත්දැකීම්, ඇතැම් විට මෙහිලා බලපාන්නට ඇත. මෙම කෝලාහලය පිළිබඳව ශ්‍රීමත් පොන්නම්බලම් රාමනාදන් මහතා සඳහන් කරන්නේ අරගලයේ මුල් අවස්ථාවේ දී කන්ද උඩරට වාසී සිංහලයන් කුපිත කිරීමට මූලිකත්වය ගෙන ක්‍රියා කළේ ඊට ආසන්න කාලයේ දී ලංකාවට ආගමනය වී සිටි ඉන්දීය සම්භවයක් සහිත හම්බයන් පිරිසක් විසින් බවයි.² ඉන්දීය සම්භවයක් සහිත ව්‍යාපාරිකයින්ගේ ග්‍රහණයට නතු ව තිබූ මෙරට වාණිජ හා මූල්‍ය ක්ෂේත්‍ර පිළිබඳව දේශීය ජනතාව අතර මුල් බැස ගෙන තිබූ විරෝධතාවක් පැවති බව ජේ.ආර්.ජයවර්ධන වර්තාපදානගේ දී සඳහන් කරනු ලැබ ඇත.³ 1923 වසරේ දී ඉන්දීය සම්භවයක් සහිත කම්කරුවන්ගේ ආගමනය විධිමත් කිරීමටත් ඔවුන්ගේ කම්කරු අයිතිවාසිකම් ශක්තිමත් කිරීමටත් අරමුණුකොට ගෙන 1923 අංක 01 දරණ ඉන්දියානු සංක්‍රමණික කම්කරුවන් පිළිබඳ ආඥා පනත මගින් විධි විධාන සලසනු ලැබිණි. 1928 ඩොනමෝර් කොමිෂන් සභා යෝජනා යටතේ 1931 වසරේ සිට ක්‍රියාත්මක වූ සර්වජන ඡන්ද බලය සහිත නියෝජන ක්‍රමය යටතේ පොදුවේ බ්‍රිතාන්‍ය යටත් වාසීන් වශයෙන් සලකනු ලැබූ දේශීය ජනයාට මෙන්ම ඉන්දීය සම්භවයක් සහිත තැනැත්තන්ට ද (යම් යම් නිර්ණායක ඔස්සේ ලබා ගත් විශේෂ ලියාපදිංචියකින් අනතුරුව) ස්වකීය නියෝජිතයන් පත් කර ගැනීමේ අවස්ථා හිමි විය. මුල් යුගයේ දී මේ පිළිබඳ උනන්දුවක් නොදැක් වූ ඉන්දීය සම්භවයක් සහිත තැනැත්තන් 1947 වසර වන විට වඩාත් මැනවින් සංවිධානය වී පළමුවන පාර්ලිමේන්තුව තුළ සැලකිය යුතු නියෝජනයක් අත්පත්කර ගැනීමට සමත් වූ බව ද මෙහිලා සිහිපත් කළ යුතු ය.^{4,5}

1923 දී පනවනු ලැබූ කම්කරු නීතිවලට අමතරව 1939 වසරේ දී පනවනු ලැබූ නව නීති මගින් ඉන්දීය සම්භවයක් සහිත ශ්‍රමිකයන්ගේ රාජ්‍ය අංශයේ සේවා නියුක්තිය සීමා කිරීමට අවශ්‍ය විධිවිධාන ද සලසනු ලැබිණි. මේ කාලය වන විට ලංකාවාසී පාරම්පරික දේශීය ජනයා අතර උග්‍රව පැවති රැකියා හිඟය, ඉඩම් හිඟය ආදී ප්‍රශ්න මෙහිලා බලපෑවේ ය. විශේෂයෙන්ම වතු වගාව පිණිස ස්වකීය පාරම්පරික වගා බිම් බලහත්කාරයෙන් අත්පත් කර

ගනු ලැබීමෙන් අසරණතාවයට පත්ව සිටි මැද රට හා ආසන්න ප්‍රදේශයන්හි වාසය කළ පාරම්පරික ස්වදේශීය ජනයා මුහුණ දී සිටි ඉඩම් හිඟය මෙහිලා මූලික වශයෙන් බලපෑවේ ය. මීට ප්‍රතිකර්ම වශයෙන් 1935 දී පනවනු ලැබූ ඉඩම් සංවර්ධන ආඥා පනත මගින් සහන ලබා දීමට නියමිතව තිබුණ ද එම කටයුතු ඒ වන විටත් තිබුණේ ආරම්භක අවස්ථාවේ ය.

1940 දශකය

ඉන්දීය සම්භවයක් සහිත තැනැත්තන්ගේ පුරවැසිභාවය පිළිබඳ ප්‍රශ්නය මෙරට දේශපාලනයේ කරලියට පිවිසෙන්නේ ඉහත විස්තර කළ ආකාරයේ පසුබිමක් තුළ ය. එවකට ක්‍රියාත්මක වූ ජාතික සංගමය තුළ මේ ප්‍රශ්නය සම්බන්ධයෙන් ඉදිරි ජාතික ප්‍රතිපත්ති සකස් විය යුතු ආකාරය පිළිබඳ සාකච්ඡා වෙමින් පැවතිණි. මෙහි තීරණාත්මක කඩඉම වූයේ ලංකා ජාතික සංගමයේ එකඟතාව පරිදි 1939 වසරේ දී ඉන්දීය ජාතික සංගමය නියෝජනය කරමින් සිදුවූ පණිඩිත් ජවනර්ලාල් තේරුගේ ලංකා වාර්තාවයි. සිය සංචාරය තුළ ලංකා ජාතික සංගමයේ නියෝජිතයන් සමග පැවැත් වූ සාකච්ඡාහි දී ඉන්දීය සම්භවයක් සහිත තැනැත්තන් මෙරට තුළ මුහුණපා සිටි තත්ත්වය පිළිබඳ ලංකා ජාතික සංගමයේ අවධානය යොමු කිරීමටත් එම කරුණට අදාළව ඉදිරියේ දී ස්වාධීන ඉන්දියාවක් විසින් ක්‍රියාත්මක කිරීමට නියමිත ප්‍රතිපත්තිය පිළිබඳ අදහසක් ලාංකිකයන් තුළ ඇති කිරීමටත් තේරු සමත් විය. 1940 වසරේ බිහාර්හි රාට්සාර් ප්‍රදේශයේ පැවැත් වූ ඉන්දීය ජාතික කොංග්‍රසයේ වාර්ෂික මහා සම්මේලනයට ලංකා ජාතික සංගමය නියෝජනය කරමින් සහභාගි වූ ජේ.ආර්.ජයවර්ධන මහතා ඇතුළු නියෝජිතයන්ට මහත්මා ගාන්ධි තුමා මුණගැසුණු අවස්ථාවේ දී එතුමා විසින් ද ලංකා නියෝජිතයන් සමග මෙම ප්‍රශ්නය ගැන සාකච්ඡා කළ බව ජේ.ආර්.ජයවර්ධන වර්තාපදානගේ සඳහන් වේ.

මේ අන්දමට ඉන්දීය සම්භවයක් සහිත ලංකාවේ වාසය කළ ජනයාගේ පුරවැසිභාවය පිළිබඳ ප්‍රශ්නය ඉන්දියාවේ මෙන්ම ලංකාවේ ද අවධානය යොමු වූ ප්‍රධාන ප්‍රශ්නයක් බවට පත් විය. ඒ අනුව 1941 වසරේ දී මෙම කරුණට අදාළව ඉන්දීය හා ලංකා නියෝජිතයන් අතර සාකච්ඡා වට කිහිපයක් පවත්වන්නට යෙදුනි. (මෙම සාකච්ඡාවලදී ඉන්දීය හා ලංකා පාර්ශ්ව විසින් ඉදිරිපත් කළ යෝජනා හා 1948 දක්වා පැවති සාකච්ඡා අවසානයේ දී ඒ මත පදනම් වී එළඹී තීරණ පිළිබඳ විස්තරයක් ඇමුණුම වශයෙන් ඉදිරිපත් කොට ඇත.) 1941 දී පැවැත් වූ එක් සාකච්ඡා සඳහා ලංකාව නියෝජනය කරමින් ඩී.එස්.සේනානායක මහතා සහ එස්.ඩබ්.ආර්.ඩී.බණ්ඩාරනායක මහතා ද ඉන්දියාව නියෝජනය කරමින් ශ්‍රීමත් ගිරිජා ශංකර් වජ්ජායි මහතා හා ශ්‍රීමත් රාමසාධි මුදලියාර් යන මහත්වරු ද ප්‍රමුඛ නියෝජිතයන් වශයෙන් සහභාගි වූ අතර මෙම සාකච්ඡා පිළිබඳ වාර්තා 1941 අංක VIII, IX,

X, XXVIII දරණ පාර්ලිමේන්තු සැසි වාර්තාවල අඩංගු වී ඇත.⁶ අනතුරුව උග්‍ර තත්ත්වයට පත් වූ දෙවන ලෝක මහා සංග්‍රාමය හේතු කොට ගෙන අත්හිටුවනු ලැබූ මෙම සාකච්ඡා 1947 දී නැවත ආරම්භ කරන්නට යෙදුණි. 1947 දෙසැම්බර් 28, 29, 30 දිනයන්හි දී ලංකා අග්‍රාමාත්‍ය ඩී.වී.සේනානායක මහතා සහ ඉන්දීය අග්‍රාමාත්‍ය පණ්ඩිත් ජවහර්ලාල් නේරු මහතාගේ සහභාගිත්වයෙන් දිල්ලියේ දී මෙම සාකච්ඡා පවත්වන ලදී. ඊට අදාළ විස්තර හා ඒ සම්බන්ධව 1948 ඔක්තෝම්බර් තෙක් රටවල් දෙක අතර සිදු වූ ලිපි හුවමාරුව 1948 අංක XXII දරණ පාර්ලිමේන්තු සැසි වාර්තාවේ අඩංගු වී ඇත. 1948 දී පවත්වන ලද සාකච්ඡා 1941 දී සාකච්ඡා කළ කාරණා තවදුරටත් ඉදිරියට ගෙන යනු ලැබීමකි.⁷ තවද ඉන්දීය සම්භවයක් සහිත තැනැත්තන්ගේ ප්‍රශ්නයට අදාළව පමණක් නොව ඒ වන විට පාර්ලිමේන්තුවට ඉදිරිපත් කිරීමට හියමිතව තිබුණු පුරවැසි හිතියට අදාළ කරුණු පිළිබඳව ද විස්තරාත්මකව සාකච්ඡා කළ අවස්ථාවක් වශයෙන් 1948 සාකච්ඡා ඉතා වැදගත් තැනක් උසුලයි. ශ්‍රී ලංකා පුරවැසි හිතියේ විකාශය පිළිබඳව හදාරනු ලබන කවරෙකු විසින් හෝ අනිවාර්යයෙන් අධ්‍යයනය කළ යුතු වාර්තාවන් වශයෙන් මෙම සැසි වාර්තා හඳුන්වා දිය හැකි ය. වත්මන් ශ්‍රී ලංකාවේ පොදු පුරවැසි හිතිය වන 1948 අංක 18 දරණ පනත මෙන්ම ඊට අදාළ රෙගුලාසි සකස් වීමට අදාළ මූල බීජ මෙම සාකච්ඡා සටහන්වල අඩංගු වේ. තවද පොදු පුරවැසි හිතිය වශයෙන් සම්මත කරන පුරවැසිභාවය පිළිබඳ පනත පනවා කෙටිකාලයක් ගත වීමට පෙර ඉන්දීය සම්භවයක් සහිත තැනැත්තන්ගේ පුරවැසිභාවයට අදාළ විශේෂ හිතිය ද පැනවීමට අවශ්‍ය කටයුතු ඩී.වී.සේනානායක මහතා විසින් සම්පාදනය කර තිබූ බව ද මෙම වාර්තාව මගින් අනාවරණය වේ. 1948 අංක 18 දරණ පුරවැසිභාවය පිළිබඳ පනත පනවා කෙටි කාලයක් ගත වීමට පෙර, ඉන්දීය සම්භවයක් සහිත තැනැත්තන්ට අදාළ 1949 අංක 03 දරණ පනත පනවනු ලැබීම මගින් මෙය තහවුරු වේ.

1948 සාකච්ඡාවල දී ඉන්දීය සම්භවයක් සහිත තැනැත්තන්ට ලංකාවේ පුරවැසිභාවය ලබාදීමේ දී, එක් තැනැත්තන් විසින් සපුරාලිය යුතු මූලික සුදුසුකම් පිළිබඳව විස්තරාත්මකව සාකච්ඡා වී ඇත. මෙහි දී අදාළ සුදුසුකම් අවම මට්ටමක පවත්වා ගැනීමට ඉන්දියාවේ අවධානය යොමු වී ඇත. ඒ අතරතුර තමන්ගේ දේශපාලන සගයන් විසින් අපේක්ෂා කළ මට්ටමක මූලික සුදුසුකම් පවත්වා ගැනීමට ඩී.වී.සේනානායක මහතාට සිදු වී තිබුණි. මේ අනුව ස්වකීය දේශපාලන සගයන් හා ඉන්දියාවේ බලපෑම් අතර දෝලනය වෙමින් සුදුසු තීරණයක් ගැනීමට ඩී.වී.සේනානායක මහතාට නියමව තිබුණි. අවසානයේ දී සේනානායක මහතා විසින් ගනු ලැබූ තීරණවලට අග්‍රාමාත්‍ය නේරුගේ එකඟතාව පළ නොවීණි. එහිදී ඒ පිළිබඳ ස්වකීය කනගාටුව නේරු වෙත පළ කරමින් වඩාත් සාධාරණ යැයි තමන් අදහස් කළ

තීරණය ක්‍රියාත්මක කිරීමට සේනානායක මහතා පෙළඹී ඇත. තීරණය වන අන්දමට මෙය නිදහස් ලංකාව රාජ්‍යාන්ත්‍රික වශයෙන් මුහුණ දෙනු ලැබූ පළමු සට්ටනය වන්නේ ය. රාජ්‍ය නායකයකු විසින් තීරණයක් ගනු ලබන ආකාරයත් එහිලා විවිධ පාර්ශ්වවලින් බලපෑම් වල්ල වන ආකාරයත් ගැටළුවට අදාළ පිඩනයන් මැනවින් විස්තර කෙරෙන මෙම වාර්තාව හා ඊට අදාළව හුවමාරු වූ ලිපි රාජ්‍ය නායකයෙකුගේ මහස ක්‍රියාත්මක වන ආකාරය පිළිබිඹු කෙරෙන කැඩපතක් වැනිය.

ලියාපදිංචියෙන් පුරවැසිභාවය ලබා දීමට අදාළ විශේෂ පුරවැසි හිතිය

ඉහතින් සඳහන් කළ ආකාරයට 1949 අංක 03 දරණ ඉන්දියානු හා පකිස්ථානු පදිංචිකරුවන්ගේ පුරවැසිභාවය පිළිබඳ පනත පනවනු ලැබිණ. ඒ යටතේ ලංකාවේ පුරවැසිභාවය අයදුම්කරන තැනැත්තකු විසින් සපුරාලිය යුතු මූලික සුදුසුකම් වශයෙන් විවාහක තැනැත්තකු විසින් 1946.01.01 දිනට ප්‍රථම වසර හතක් සහ අවිවාහක තැනැත්තකු විසින් අවුරුදු 10ක් අඛණ්ඩව ලංකාවේ පදිංචිව සිට තිබිය යුතු බවට නියම විය. ඊට අමතරව තමන්ගේ යැපීම කරගෙන යාමට අවශ්‍ය ආදායමක් උපයන තැනැත්තකු විය යුතු බවට ද නියම වී තිබිණ. මෙම පනත ඉන්දීය සම්භවයක් සහිත තැනැත්තන්ගේ පුරවැසිභාවයට අදාළව මෙරට තුළ පනවනු ලැබූ ප්‍රථම විශේෂ හිතිය වශයෙන් හඳුන්වා දිය හැකි ය. 1948 අංක 18 පනත හා 1949 අංක 03 දරණ පනත පැනවීමෙන් පසු සේනානායක මහතාට දේශීය වශයෙන් මෙන්ම ඉන්දියානු පාර්ශ්ව වෙතින් ද වල්ල වූ විවේචන හා බලපෑම්වලට මුහුණ දෙන්නට සිදු විය. ඉන්දියානු පාර්ශ්වයෙන් වල්ල වූ බලපෑම් 1950, 1960, 1970, 1980 යන දශක තුළ අඛණ්ඩව සිදුවනු දක්නට ලැබිණි. දේශීය වශයෙන් වල්ල වූ විවේචන මගින් සේනානායක මහතා මෙන්ම ඔහුට අදාළ දේශපාලන හා සමාජ පැළැන්තිය දීර්ඝ කාලීනව විවේචනයට බඳුන් විය. 1948 න් පසු ඉදිරි දශක කීපය තුළ මෙම ප්‍රශ්නයට අදාළව තීරණ ගැනීමේ දී ප්‍රධාන දේශපාලන ධාරා අතර එකඟතාවකින් යුතුව කටයුතු කිරීමට ශ්‍රී ලංකාව පාලනය කළ නායකයෝ ප්‍රවේශම් සහගත වූහ. 1954 නේරු-කොතලාවල සාකච්ඡා, 1964 සිරිමා-ශාස්ත්‍රි සාකච්ඡා හා 80 දශකයේ ජේ.ආර්.ජයවර්ධන මහතා ගනු ලැබූ ඉදිරි පියවරවල දී මෙම තත්ත්වය වඩාත් ප්‍රකටව දක්නට ලැබේ. 2003 වර්ෂයේ 2003 අංක 35 දරණ ඉන්දීය සම්භවයක් සහිත තැනැත්තන්ගේ පුරවැසිභාවය ප්‍රදානය කිරීමේ පනත සම්මත කරන අවස්ථාවේ දී විපක්ෂ ඡන්ද කිසිවක් නොමැතිව පක්ෂව ඡන්ද 173 ලබා දෙමින් වය සම්මත කිරීමට ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තුව පක්ෂ හේදයකින් තොරව ක්‍රියාත්මක වී තිබිණ. මෙම සංඛ්‍යාව ශ්‍රී ලංකා පාර්ලිමේන්තු ඉතිහාසයේ වැඩිම ඡන්ද සංඛ්‍යාවක් පක්ෂව ලබමින් යම් හිතියක් සම්මත වූ අවස්ථාව විය හැකි ය. එම හිතිය සම්මත කර ගැනීම හේතුකොට ගෙන ලද අවකාශය තුළ ඒ දක්වා කිසිවකුගේ අවධානය යොමු

ඒ නොතිබුණු ඒක සම්භවයක් සහිත ලංකා වාසීන්ගේ පුරවැසිභාවය පිළිබඳ ගැටළුව නිමා කිරීමට ද ඉඩකඩ විවර විය. ඒ අනුව එතෙක් අද්දේ තත්ත්වයේ සිටි ඒක සම්භවයක් සහිත තැනැත්තන්ට ලංකා පුරවැසිභාවය ලබා දීම පිණිස 2008 අංක 38 දරණ ඒක සම්භවයක් සහිත තැනැත්තන්ට පුරවැසිභාවය ප්‍රදානය කිරීමේ පනත පනවනු ලැබිණ. ඒ සමග ඒ දක්වා පැවති ශ්‍රී ලංකාවාසී අද්දේකයන් පිළිබඳ ප්‍රශ්නය මුළුමනින්ම නිරාකරණය විය. ඒ දක්වා එක්සත් ජාතීන්ගේ සංවිධානයට අනුබද්ධ ආයතනවල වාර්ෂික සංඛ්‍යා ලේඛනවල අද්දේකයන් පිළිබඳ ප්‍රශ්නය පවතින රටක් වශයෙන් ශ්‍රී ලංකාව හඳුන්වා දී තිබීම නිමාවට පත්විය. වර්තමානයේ එම ආයතනයන්හි සංඛ්‍යා ලේඛනවල ශ්‍රී ලංකා වාසී අද්දේකයන් පිළිබඳ සංඛ්‍යාවන්හි අගය බිංදුව (Zero Stateless) බවට පත් ව ඇත. මේ අනුව ශ්‍රී ලංකාවාසී අද්දේකයන් පිළිබඳ ප්‍රශ්නය මුළු මනින්ම නිරාකරණය කිරීම පිළිබඳ ගෞරවය විවකට ශ්‍රී ලංකා ජනාධිපති මහින්ද රාජපක්ෂ මහතා ප්‍රමුඛ රජයට හිමි වේ.

ඉන්දීය සම්භවයක් ඇති තැනැත්තන්ට ශ්‍රී ලංකාවේ පුරවැසිභාවය ප්‍රදානය කිරීමට අදාළව නිදහස් ශ්‍රී ලංකාව තුළ මේ දක්වා ගෙන ඇති ක්‍රියාමාර්ග

1948 පුරවැසිභාවය පිළිබඳ පනත

මෙම කාරණයට අදාළ චේතනාසික පසුබිම පිළිබඳ ඉහතින් සිදු කළ විස්තරයේ දී සඳහන් කළ පරිදි, ඉන්දීය සම්භවයක් සහිත තැනැත්තන්ගේ පුරවැසිභාවයට අදාළව මෙරට තුළ සම්පාදනය වූ ප්‍රථම විශේෂ නීතිය 1949 අංක 03 දරණ ඉන්දියානු හා පකිස්ථානු පදිංචිකරුවන්ගේ පුරවැසිභාවය පිළිබඳ පනත වේ. එහෙත් බොහෝ දෙනෙකු විසින් වැඩි අවධානයක් යොමු කොට නොතිබුණ ද ශ්‍රී ලංකා පුරවැසිභාවයට අදාළ පොදු නීතිය වන 1948 අංක 18 දරණ පුරවැසිභාවය පිළිබඳ පනතේ විධිවිධාන අනුව එකී පනතේ නියමිත සුදුසුකම් සපුරා තිබූ ඉන්දීය සම්භවයක් ඇති තැනැත්තන්ට ද බාධාවකින් තොරව ශ්‍රී ලංකා පුරවැසිභාවය ලැබී තිබිණ. පුරවැසිභාවය පිළිබඳ පනතේ 4 හා 5 වගන්තිවල විධිවිධාන සපුරා සිටි තැනැත්තන්ට පරම්පරාවෙන් ශ්‍රී ලංකාවේ පුරවැසිභාවය නිරායාසයෙන්ම හිමි විය. තවද නිශ්චිත සුදුසුකම් සපුරා සිටි ඇතැම් තැනැත්තන්ට ලියාපදිංචියෙන් ශ්‍රී ලංකාවේ පුරවැසිභාවය ලබා ගැනීමට ද විධිවිධාන සලසා තිබුණි. පුරවැසිභාවය පිළිබඳ පනත යටතේ යම් පුද්ගලයකුගේ පුරවැසිභාවය තීරණය කිරීමේ දී අදාළ තැනැත්තාගේ ජන වර්ගය (සිංහල, දෙමළ, බර්ගර් ආදී වශයෙන්) පිළිබඳ සැලකිලිමත් නොවේ. එම පනත යටතේ නිශ්චිත සුදුසුකම් සපුරා තිබීම පමණක් ඒ සඳහා ප්‍රමාණවත් වේ. ගාමිණී ඊරියගොල්ල මහතා විසින් 2000.07.03 දින අන්තර්ජාලයට එක් කොට ඇති මෙම කරුණට අදාළ ලිපියේ දක්වා ඇති අන්දමට පුරවැසිභාවය පිළිබඳ පනත ක්‍රියාත්මක වූ 1948 වර්ෂයේ දී ඒ පනත යටතේ පරම්පරාවෙන් ශ්‍රී ලංකාවේ

පුරවැසිභාවයට හිමිකම් ලද ඉන්දීය සම්භවයක් සහිත තැනැත්තන් 5000 ක් පමණ ලංකාවේ වාසය කළහ.⁸ එහෙත් 2000 දශකය තුළ දී පවා තමන් හෝ තම පුර්වගාමීන් 1948 පුරවැසිභාවය පිළිබඳ පනත යටතේ 1948 වර්ෂයේ සිට පරම්පරාවෙන් ශ්‍රී ලංකා පුරවැසිභාවයට හිමිකම් ඇතිව සිටි නමුත් ඒ බව නොදැන සිටි පුද්ගලයන් රාශියක් සිටි බව 2003 අංක 35 දරණ පනත ක්‍රියාත්මක කළ අවස්ථාවේ දී අනාවරණය විය. ඒ අනුව ඊරියගොල්ල මහතා සඳහන් කරන සංඛ්‍යාව ඊට වඩා වැඩි විය යුතු ය. තවද පුරවැසිභාවය පිළිබඳ පනත යටතේ මුල් කාලයේ දී සැලකිය යුතු සංඛ්‍යාවක් ලියාපදිංචියෙන් ද ශ්‍රී ලංකාවේ පුරවැසිභාවය හිමි කරගෙන ඇත.

පුරවැසි පනත සම්බන්ධයෙන් අග්‍රාමාත්‍ය ඩී.එස්.සේනානායක මහතාට එල්ල වූ විවේචන

1948 පුරවැසිභාවය පිළිබඳ පනත පැනවීමත් සමග බොහෝ දෙනෙකුගේ විවේචනයට බඳුන් වීමට අග්‍රාමාත්‍ය සේනානායක මහතාට සිදුවූ බව ඉහත සඳහන් කෙරිණි. මෙහි දී විවේචකයන් විසින් උපුටා දැක්වූ ප්‍රධාන කාරණයක් වූයේ 1947 පාර්ලිමේන්තුව තුළ ඉන්දීය සම්භවයක් ඇති තැනැත්තන් විසින් ලබා ගෙන තිබූ නියෝජිතයන් සංඛ්‍යාව ඉදිරි මැතිවරණයක දී අඩු කිරීම අරමුණු කොට ගෙන සේනානායක මහතා විසින් පුරවැසි නීතිය සම්පාදනය කොට ඇති බවයි. මෙහිලා වාමාංශික මතධාරීන් මෙන්ම දෙමළ දේශපාලන මතධාරීන් ද, සේනානායක මහතාට විරුද්ධව සිටි වෙනත් බලවේගයන් ද ක්‍රියාත්මක වූ බව දක්නට ලැබේ. 1940 දශකයේ අග භාගයේ ආරම්භ වූ මෙම විවේචන 2000 දශකය තුළත් ඒ ආකාරයෙන්ම සිදු කළ බව දක්නට ලැබිණ. අද පවා අන්තර්ජාලය ඔස්සේ සටහන් වී ඇති ලිපිවල දැක්වෙන්නේ සේනානායක මහතා විසින් ස්වකීය පටු දේශපාලන අරමුණු මුදුන් පත් කර ගැනීම පිණිස ශ්‍රී ලංකාවේ පුරවැසි නීතිය සම්පාදනය කොට ඇති බවය.

ඉහත කරුණු ගැන කිසිසේත්ම එකඟ නොවිය හැකි බව පහත දැක්වෙන සාධක මත පිහිටා පෙන්වා දිය හැකි බව සඳහන් කරනු කැමැත්තෙමි. එනම් සේනානායක මහතා විසින් ශ්‍රී ලංකාවේ පුරවැසි නීතිය සම්පාදනයට අදාළ මුල බීජ සකස් කළේ 1947 මැතිවරණයෙන් පසුව නොව 1930 දශකයේ අගභාගයේ සිටය. ඒ බව ඉහත පසුබිම් විස්තරයේ දී පෙන්වා දී ඇත. එම කාර්යය සඳහා සේනානායක මහතා සමග මුලිකත්වය ගෙන ක්‍රියා කළේ පසු කාලීන ශ්‍රී ලංකාවේ අග්‍රාමාත්‍ය ධුරයට පත් වී සි.ඩබ්.ආර්.ඩී.බණ්ඩාරනායක මහතා ප්‍රමුඛ ඔහුගේ දේශපාලන සගයන්ය. තවද 1939 සිට 1948 දක්වා විටින් විට මෙම කරුණු පිළිබඳව ඉන්දීය නායකයන් සමග පවා සාකච්ඡා කොට කල් තියා නිගමනවලට එළඹ තිබිණ. ඒ බව ද ඉහත සඳහන් කළ විස්තරවලින් සනාථ වේ. ඒ අනුව 1947 න් පසු මැතිවරණ ප්‍රතිඵල දෙස බලා වලඹී නිගමන පරිදි පුරවැසිභාවය පිළිබඳ පනත සම්පාදනය

කොට ඇතිය යන චෝදනාවෙන් සේනානායක මහතා හිඳහස් වන බව පැහැදිලිව පෙනී යයි. තවද හිඳහස් රටක් වශයෙන් ස්ථාපිත වීමේ දී මුලිකව සිදු කළ යුතු කරුණක් වන්නේ රටේ පුරවැසියන් වන්නේ කවුරුන් ද යන වග නිරාකරණය කර ගැනීමයි. එසේ නොමැතිව රටේ ප්‍රතිපත්ති පිළිබඳව තීරණයන්ට එළඹිය නොහැක. ඒ අනුව හිඳහස් රටක් වශයෙන් මුල් අවස්ථාවේදීම පුරවැසි නීතිය සම්පාදනය කිරීමට සේනානායක මහතාට සිදු විය. එහි දී ජාති, ආගම් හේදයකින් තොරව පොදු නිර්ණායක මත පදනම්ව සුදුසුකම් ලත් තැනැත්තන්ට පුරවැසිභාවය පිරිනැමෙන ආකාරයට පුරවැසි නීතිය සම්පාදනය කිරීමට සේනානායක මහතා ක්‍රියා කොට තිබිණ. එහෙත් බොහෝ දෙනෙකු සඳහන් කරන පරිදි හුදෙක්ම ඉන්දීය සම්භවයක් සහිත තැනැත්තන්ගේ ඡන්ද බලය අහිමි කිරීම අරමුණු කොට ගෙන මෙම නීති සම්පාදනය කොට ඇත. එසේ නම් ඒ චෝදනාවෙන් ගැලවීමට සේනානායක මහතා කළ යුත්තේ කුමක් ද? ශ්‍රී ලංකාව හිඳහස් ලැබූ 1948.02.04 දින ශ්‍රී ලංකාවේ රැදී සිටි කවරෙක් හෝ වේ නම් ඒ සියළු තැනැත්තන්ට ශ්‍රී ලංකාවේ පුරවැසිභාවය ප්‍රදානය කිරීමද? මෙහි දී සලකා බැලිය යුත්තේ රටේ මුළු ජනගහණයෙන් හයෙන් පංගුවක් වන පිරිසක් මෑත කාලීන සංක්‍රමණිකයන් වශයෙන් රටට ඇතුළු වී සිටින විට, එමෙන්ම ඔවුන් එකම වර්ගයකට අයත් ජන කණ්ඩායමක් වන විට, ඔවුන්ගේ මුල් රට ඉතා ආසන්නයේ පිහිටා ඇති විට, එමෙන්ම ඔවුන් එකී මුල් රට සමග පවත්නා සම්බන්ධය නොකඩවා පවත්වා ගෙන යන විට, රටේ නායකයා ක්‍රියා කරන ආකාරය කෙසේ දැයි යන්න ගැන විමසිලිමත් වන ජනතාවක් හා වෙනත් ජනනායකයන් සිටින විට රාජ්‍ය නායකයකු විසින් මෙයට පරිබාහිර ක්‍රියා මාර්ගයක් ගනිතැයි අපේක්ෂා කළ නොහැක. හොඳින් සිහි තබාගත යුතු කරුණක් වන්නේ 1948 ට වසර 40 කට පසුව 1988 අංක 39 දරණ පනත පාර්ලිමේන්තුවට ඉදිරිපත් වූ අවස්ථාවේ දී පවා ඇතැම් ප්‍රධාන පක්ෂවල නියෝජිතයන් එම පනතට විරුද්ධව ඡන්දය ප්‍රකාශ කොට තිබූ බවයි. මේ අනුව පෙනී යන්නේ යම් කටයුත්තක නිරත වී එය ඉටු කරන පුද්ගලයෙකුට හින්දා අපහාස කොට පටු දේශපාලන වාසි ලබා ගැනීමේ චේතනාවෙන් මිස ඉන්දීය සම්භවයක් සහිත තැනැත්තන් කෙරේ පැතිරුණු මානව දායාවක් මෙම ක්‍රියාවලිය තුළ දී එල්ල වූ විවේචනයන්ගෙන් ප්‍රදර්ශනය නොවූ බවයි. මීට හේතු සාධක ලෙස අදාළ පුද්ගලයන්ට පුරවැසිභාවය ප්‍රදානය කිරීමට පනවනු ලැබූ අවසාන නීතිය වන 2003 අංක 35 දරණ පනත සම්පාදනය වූ අවස්ථාවේ දී පවා,

- i. පුරවැසිභාවය පිළිබඳ පනත යටතේ පරම්පරාවෙන් පුරවැසි බවට හිමිකම් 1948 සිටම ලබා තිබූ නමුත් ඒ බව නොදැන සිටි තැනැත්තන් මෙන්ම;
- ii. 1949 අංක 03 දරණ පනත යටතේ අයදුම් කොට ලංකා පුරවැසිභාවය ලබා ගැනීමට හිමිකම් ඇතිව සිටි නමුත් නුගත්කම නිසා එසේ කිරීමට අපොහොසත්ව සිටි;

තැනැත්තන් රාශියක් සිටි බව වාර්තා වීමෙන් පෙනී යයි. තවද 1949 අංක 03 දරණ පනත යටතේ මුල් අවස්ථාවේ ශ්‍රී ලංකා පුරවැසි බව ලබා ගත් පිරිස අතර ධනවත්, උගත් හෝ වෙනත් ආකාරයකින් බලවත්ව සිටි තැනැත්තන් ප්‍රමුඛත්වය ගෙන ඇති බව ප්‍රායෝගිකව නිරීක්ෂණය වේ. මින් පැහැදිලි වනුයේ නියමිත සුදුසුකම් සපුරා තිබූ නමුත් තමන් වෙනුවෙන් අයදුම්පත්‍රයක් ඉදිරිපත් කිරීමට හෝ බොහෝ දෙනෙකුට නොහැකි වීමට හේතු වූයේ නුගත්කම බවයි. තවද ගාමිණී ඊරියගොල්ල මහතා ස්වකීය ඉ-ලිපියෙන් පෙන්වා දෙන්නේ 1949 අංක 03 දරණ පනත යටතේ ලංකා පුරවැසිභාවය ලබා ගැනීම සඳහා අයදුම් කිරීමෙන් වැළකී සිටීමට ඇතැම් ඉන්දීය දෙමළ නායකයන් විසින් තම අනුගාමිකයන් පොළඹවන ලද බවයි. මෙම කරුණ සනාථ කරන දීර්ඝ විස්තරයක් හිටපු විදේශ ලේකම් ඩබ්.ටී.ජයසිංහ මහතා විසින් රචිත **INDO- CEYLON PROBLEM** නම් ග්‍රන්ථයේ 8 වන පරිච්ඡේදයේ අඩංගු වේ.⁹ එහෙත් ඇතැම් ඉන්දීය දෙමළ නායකයන් ද ඇතුළුව ඉහළ සමාජ පසුබිමක් තිබූ බොහෝ දෙනා තමන් විසින් අනුගාමිකයන්ට දේශනා කළ ධර්මයට පටහැනිව යමින් 1949 අංක 03 දරණ පනත යටතේ අයදුම් කොට ලංකාවේ පුරවැසි බව ලබා ගෙන ඇති බව ප්‍රායෝගික සත්‍යයකි. තවද අදාළ නීති සම්පාදනය වූ 1940 දශකයේ අගභාගයේ දී නුගත්කම සිටි මෙම පුද්ගලයන්ට සහය වීමට කිසිවෙකු විසින් ක්‍රියා කොට නොතිබූ බව ද එසේ සහය වීම වෙනුවට පටු විවේචන එල්ල කරමින් දේශපාලන වාසි ලබා ගැනීම ගැන පමණක් විවේචකයන්ගෙන් අවධානය යොමු වී ඇති බව ද පෙනී යයි. ඒ අනුව 1948 පුරවැසිභාවය පිළිබඳ පනත සම්පාදනය කිරීමේ දී සේනානායක මහතා පටු දේශපාලන මානසික තත්ත්වයක සිටි බවට ඇතැමුන් දක්වන විවේචන බැහැර කළ යුතු ය.

(මෙම ලිපියේ ඉතිරි කොටස මිලග කලාපයේ පළ කෙරෙනු ඇත.)

අමුත ග්‍රන්ථ:

1. **Statement on the Indo - Ceylon agreement of October 30 rd 1964** by the prime Ministre Sirimavo Bandaranayake in the senate on 10 th November 1964
2. **Riots & Martial Law in Ceylon - 1915** P. Ramanathan Chapter I
3. **ජේ.ආර්.ජයවර්ධන වර්තාපදානය - කේ.එම්. ද සිල්වා හා හවාඩ් රිච්න්ස්, සිංහල පරිවර්තනය 9 වන පරිච්ඡේදය.**
4. **Constitutional Electoral reform proposals and Indian origin Tamils - P.P.Devraj** pages 4-20
5. **Universal Franchise 1931 -1981** the Sri Lankan experience chapter 6 by K.M.de Silva
6. 1941 අංක VIII, IX, X , XXVIII දරණ සැසි වාර්තා
7. 1948 අංක XXII දරණ සැසි වාර්තාව
8. **Affidavit Citizenship and Fctitious Voters. Gamini Iriyagolle** - 3 rd July 2000 SPUR Latest News page
9. **The INDO CEYLON PROBLEM - W.T.Jayasinha - Chapter 8**

සිංගප්පූරු මැතිවරණ

ක්‍රමවේදය පිළිබඳ සමාලෝචනයක්

ආචාර්ය කේ. තවලිංගම්

සභාපති - සීමාහිමිතය කොමිෂන් සභාව

නිල වශයෙන් සිංගප්පූරු ඡන්දය යයි හඳුන්වන සිංගප්පූරුවේ, අග්නිදිග ආසියාවේ දූපත් රටක් මෙන්ම නගර රාජ්‍යයකි. සමකයට උතුරින්, මැලේ අර්ධද්වීපයේ දකුණු කෙළවරට ඔබ්බෙන්, බටහිරින් මලක්කා සමුද්‍ර සන්ධියට මායිම්ව ද, දකුණින් සිංගප්පූරු සමුද්‍ර සන්ධියට හා දකුණු චීන මුහුදට ද, නැගෙනහිරින් සහ උතුරින් ජොහෝර් සමුද්‍ර සන්ධියට මායිම්ව විය පිහිටා ඇත.

රටේ භූමි ප්‍රදේශය ප්‍රධාන දූපතකින්, ප්‍රධාන දූපත අවට පිහිටි දූපත් සහ කුඩා දූපත් 63කින් සහ ප්‍රධාන දූපත වටහිටි පිහිටි දූපතකින් ද සමන්විත වේ. රටට නිදහස ලැබීමෙන් පසු පුළුල් ඉඩම් ගොඩනැගීමේ ව්‍යාපෘතිවල ප්‍රතිඵලයක් ලෙස මෙම දූපත්වල ඒකාබද්ධ භූමි ප්‍රමාණය 25% කින් වැඩි වී ඇත.

ලොව වඩාත්ම ජනාකීර්ණ රටවලින් එකක් වන සිංගප්පූරුවේ බහු වාර්ගික ජනගහනයෙන් 75% ක් පමණ චීන ජාතිකයන් වන අතර ඉතිරි කොටස මැලේ සහ ඉන්දියානුවන්ගෙන් සමන්විත වේ. 2020 සංගණන දත්තවලට අනුව, මිලියන හතරක පුරවැසියන් සහ ස්ථිර පදිංචිකරුවන්ගෙන් සියයට 31.1ක් බෞද්ධයෝ වූ අතර, සියයට 20ක් ආගමක් නොමැති අය ද, සියයට 18.9ක් ක්‍රිස්තියානි අය ද, තවත් සියයට 15.6ක් මුස්ලිම් භක්තිකයන් ද (ප්‍රධාන වශයෙන් සුන්නි), සියයට 8.8ක් තාම්බාදින් ද, ඉතිරි සියයට 5ක් හින්දු ආගමිකයෝ ද වූහ.

මැලේ, මැන්ඩරින්, දෙමළ සහ ඉංග්‍රීසි, සිංගප්පූරුවේ නිල භාෂා හතර වන අතර එහි ද්විභාෂා අධ්‍යාපන ප්‍රතිපත්තිය මත බොහෝ පුරවැසියන් භාෂා දෙකක් හෝ වැඩි ගණනක් කතා කරනු ලබයි. වය බොහෝ විට සාමාන්‍යයෙන් ඉංග්‍රීසි සහ සිය වාර්ගික මව් භාෂාව සහ වෙනත් භාෂාවක් විය හැකි ය.

1965 වර්ෂයේ දී මැලේසියාවෙන් නිදහස ලැබූ දා සිට "මහජන ක්‍රියාකාරී පක්ෂය" සිංගප්පූරුවේ දේශපාලන ආධිපත්‍යය දරයි.

සිංගප්පූරු රාජ්‍යයේ පාලනය සඳහා මහජන නියෝජිතයන් තෝරා පත් කර ගැනීම පිණිස මැතිවරණ වර්ග දෙකක් භාවිතා කෙරේ. එනම්, පාර්ලිමේන්තු සහ ජනාධිපතිවරණය යන මැතිවරණ දෙකයි. සිංගප්පූරු ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට අනුව, පාර්ලිමේන්තුව විසුරුවා හැරීමෙන් පසු මාස

තුනක් ඇතුළත පාර්ලිමේන්තුව සඳහා මහ මැතිවරණය පැවැත්විය යුතු අතර, වය පාර්ලිමේන්තුවේ නිල කාලය පළමු රැස්වීමේ සිට උපරිම වසර පහක කාලයකට සීමා වේ. සිංගප්පූරු පාර්ලිමේන්තුවේ ආසන සංඛ්‍යාව 93 කි. සෑම වසර හයකට වරක් ජනාධිපතිවරණයක් පැවැත්විය යුතු ය.

මැතිවරණ ක්‍රම

"මැතිවරණ ක්‍රම" යන යෙදුම භාවිත කරනුයේ ප්‍රස්තුත තනතුරු සඳහා තෝරා පත්කර ගන්නේ කෙසේ ද යන්න තීරණය කිරීම සඳහා මැතිවරණයක දී භාවිත කරන පිරිවිතර සහ ක්‍රියා පටිපාටි පිළිබඳ ඉතා නිශ්චිත ක්‍රියාවලියක් හැඳින්වීමටය. මැතිවරණ එකිනෙකට වෙනස් පැතිකඩ දෙකකින් වෙන්කර හඳුනාගත හැකි ය. පළමුවැන්න රටක් බෙදී ඇති ආකාරය (ජාතික, පළාත් හෝ ප්‍රාදේශීය මට්ටම්) අනුව විවිධ පාලන මට්ටම්වලට සම්බන්ධ වේ. මෙම මට්ටම්වල දී විවිධ ක්‍රම යටතේ මහජන නියෝජිතයන් තෝරා පත් කර ගනු ලැබේ. එසේම මෙහි අතිරේක පැතිකඩ දෙකක් වශයෙන් එනම් රාජ්‍යයේ ස්වභාවය (ඒකීය හෝ ගෙඩරල්) සහ ව්‍යවස්ථාදායකයේ ව්‍යුහය (ඒකීය හෝ ද්විමණ්ඩල) ගෙන සලකා බැලූ විට, විකල්ප ක්‍රම ගණන වැඩි වේ. දෙවන වැදගත් වෙනස වන්නේ ප්‍රස්තුත තනතුරු කේවල හෝ බහු-මන්ත්‍රී ආසන වීම හා සම්බන්ධ වූවකි.

එකිනෙකට වෙනස් වූ ව්‍යවස්ථාදායක මණ්ඩල දෙකක් ඇති රටක නීති සම්පාදන ක්‍රියාවලිය ද්විමණ්ඩල ව්‍යවස්ථාදායක ක්‍රමය ලෙස හඳුන්වනු ලැබේ. උත්තර මණ්ඩලය සහ පහළ මණ්ඩලය වශයෙන් ද්විමණ්ඩලය සමන්විත වේ. එනමුදු වුවද, එක් මණ්ඩලයක් සහිත ව්‍යවස්ථාදායකයක් ඇති රටක නීති සම්පාදන ක්‍රියාවලිය ඒකීය මණ්ඩල ව්‍යවස්ථාදායක ක්‍රමය ලෙස හැඳින්වේ.

මැතිවරණ ක්‍රම මගින් මැතිවරණයක දී ප්‍රකාශිත ඡන්ද, අවසන් ප්‍රතිඵල බවට පරිවර්තනය කරනු ලැබේ. පක්ෂ සහ අපේක්ෂකයින් විසින් දිනා ගනු ලැබූ ආසන සංඛ්‍යාව. මෙහිදී, ප්‍රධාන විචල්‍යයන් ලෙස භාවිත කරන මැතිවරණ සූත්‍රය (එනම් බහුත්ව/බහුතර, සමානුපාතික, මිශ්‍ර හෝ වෙනත් ක්‍රමයක් භාවිත කරන්නේ ද යන්න සහ ආසන වෙන් කිරීම ගණනය කිරීමට භාවිත කරන ගණිතමය සූත්‍රය කුමක්ද යන්න), ඡන්ද පත්‍රිකාවේ ව්‍යුහය (එනම් ඡන්ද දායකයා ඡන්දය දෙන්නේ අපේක්ෂකයෙකුට හෝ පක්ෂයකට ද යන්න සහ ඡන්දදායකයා තනි තේරීමක් කරන්නේ ද නැතහොත් මනාප මාලාවක් ප්‍රකාශ

කරන්නේ ද යන්නයි) සහ දිස්ත්‍රික්කයේ විශාලත්වයයි. (දිස්ත්‍රික්කයක කොපමණ ඡන්දදායකයින් ජීවත් වන්නේ ද යන්න නොව, එම දිස්ත්‍රික්කයෙන් ව්‍යවස්ථාදායකයට තේරී පත්වන නියෝජිතයින් ගණන මූලිකව සලකා බලනු ලැබේ). මැතිවරණ ක්‍රමය කුමක්දැයි තෝරා ගැනීම ඕනෑම ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී රටකට වඩාත් වැදගත් ආයතනික තීරණවලින් එකකි. යම් මැතිවරණ ක්‍රමයක් තෝරා ගැනීම අදාළ රටේ අනාගත දේශපාලනය කෙරෙහි ප්‍රබල බලපෑමක් ඇති කරයි.

ලොව පුරා විවිධ ආකාරයේ මැතිවරණ ක්‍රම භාවිත වන අතර, ඒ සියල්ල මෙවන් සරල සටහනකින් ආවරණය කිරීම උගතටය. එසේ වුව ද, ලොව පුරා බහුලව භාවිත වන ප්‍රධාන මැතිවරණ ක්‍රම තුනක් වේ. ඒවා බහුත්ව මැතිවරණ ක්‍රම; බහුතර මැතිවරණ ක්‍රම; සහ සමානුපාතික නියෝජනය; යන මැතිවරණ ක්‍රම වේ.

බහුත්ව මැතිවරණ ක්‍රම

සිංගල් පුරාවේ ප්‍රධාන වශයෙන් භාවිත වන්නේ, “වැඩි ඡන්ද ලබාගන්නා අපේක්ෂකයා තෝරා පත්කිරීමේ” ක්‍රමය යනුවෙන්ද, “සියල්ල - ජයග්‍රහණයට” යනුවෙන්ද, හඳුන්වනු ලබන බහුත්ව මැතිවරණ ක්‍රමයයි. මෙම ක්‍රමයේ දී වැඩිම ඡන්ද ලබා ගන්නා අපේක්ෂකයාට තරග වැදුණු ආසනයේ ජයග්‍රහණය හිමිවේ. අපේක්ෂකයෙකු බහුතරයක් (50%කට වඩා වැඩි) දිනා ගත යුතු බව මින් අදහස් නොවේ. මෙහි දී තරග කරන සියලුම අපේක්ෂකයින් අතරින් ජයග්‍රහණය ලබාගන්නා ඡන්ද සංඛ්‍යාව 50% ට අඩු වුව ද එය නොසලකා, වැඩිම ඡන්ද සංඛ්‍යාවක් ලබාගන්නා තැනැත්තා ජයග්‍රහණය බවට තෝරාපත් කර ගනු ලැබේ.

බහුතර මැතිවරණ ක්‍රමය

බහුතර මැතිවරණ ක්‍රමයක් තුළ, ජයග්‍රහණයට ජයග්‍රහණය කිරීමට ප්‍රකාශිත ඡන්දවලින් 50%කට වඩා වැඩි ඡන්ද ප්‍රමාණයක් දිනා ගැනීමට අවශ්‍ය නොවේ. කෙසේ වෙතත් බහුතර මැතිවරණ ක්‍රමය තුළ 50%කට වඩා වැඩි ඡන්ද ප්‍රමාණයක් දිනා ගැනීමට අපේක්ෂකයන්ට සිදුවේ. “දෙවන ඡන්ද” ක්‍රමය ලෙස ද හඳුන්වනු ලබන බහුතර මැතිවරණ ක්‍රමය තුළ ජයග්‍රහණය සඳහා ඡන්ද බහුතරයක් හෝ ඡන්ද සංඛ්‍යාවෙන් 50% ක් හා අමතර එක් ඡන්දයක් පමණක් ප්‍රමාණවත් වේ. කිසිදු හෝ අපේක්ෂකයෙකුට එම අවම ඡන්ද සංඛ්‍යාව නොලැබුණහොත් පළමු වටයෙන් තෝරාගනු ලබන යම් අපේක්ෂකයින් සංඛ්‍යාවක් පමණක් සහභාගී වන දෙවන මැතිවරණයක් පැවැත්වීමට සිදුවනු ඇත.

සමානුපාතික නියෝජන මැතිවරණ ක්‍රමය

සමානුපාතික නියෝජන මැතිවරණ ක්‍රමය ලෝකයේ බහුලව භාවිත වන මැතිවරණ ක්‍රමයයි. මෙහි දී දේශපාලන

පක්ෂයකට ලැබෙන මුළු ඡන්ද ප්‍රතිශතය මඟින් එක් පක්ෂයට හිමිවන ආසන සංඛ්‍යාව පරිවර්තනය කිරීම සිදුවේ. උදාහරණයක් වශයෙන්, යම් පක්ෂයක් 40% ක ඡන්ද ප්‍රතිශතයක් ලබා ගන්නේ නම්, ඔවුන්ට පාර්ලිමේන්තුවේ ආසනවලින් 40% ක් ලැබෙනු ඇත.

බහුත්ව මැතිවරණ ක්‍රමවල ප්‍රභේද

බහුත්ව පද්ධතියේ මූලධර්මය ඉතා සරල වුවකි. පෙර සඳහන් කළ පරිදි, ඡන්දය ප්‍රකාශ කිරීමෙන් පසු, වැඩිම ඡන්ද ප්‍රමාණයක් ලබා ගත් අපේක්ෂකයින් හෝ පක්ෂ ජයග්‍රහණයින් ලෙස ප්‍රකාශයට පත්කරනු ලැබේ (අමතර කොන්දේසි ද තිබිය හැකි ය). කෙසේ වෙතත්, මෙය ප්‍රායෝගිකව සාක්ෂාත් කර ගන්නා ආකාරය බොහෝ සෙයින් වෙනස් වේ. ඒ අනුව මතු දැක්වෙන පරිදි බහුත්ව/බහුතර මැතිවරණ ප්‍රභේද පහක් හඳුනාගත හැකි ය.

- i. වැඩි ඡන්ද ලබාගන්නා තනතුරට පත්කිරීම (First Past The Post)
- ii. යම් ඡන්දහිමියන් සංඛ්‍යාවක් එක්ව එකම පක්ෂයකට හෝ අපේක්ෂකයෙකුට ලබාදෙන ඡන්ද කුටීරය (Block Votes)
- iii. යම් ඡන්දහිමියන් සංඛ්‍යාවක් එක් පක්ෂයකට ලබාදෙන පක්ෂ ඡන්ද කුටීරය (Party Block Votes)
- iv. විකල්ප ඡන්දය (Alternative Votes)
- v. ද්විත්ව-වට මැතිවරණ ක්‍රමය (Two Rounds System)

වැඩි ඡන්ද ලබාගන්නා තනතුරට පත්කිරීමේ ක්‍රමය

වැඩි ඡන්ද ලබාගන්නා තනතුරට පත්කිරීමේ මැතිවරණ ක්‍රමයේ දී (ඇතම් විට බහුත්ව කේවල-මන්ත්‍රී දිස්ත්‍රික් ක්‍රමයක් ලෙස ද හැඳින්වේ) ජයග්‍රහණය අනිවාර්යයෙන් වැඩිම ඡන්ද සහිත අපේක්ෂකයා වන නමුත් නියත වශයෙන්ම බහුතර ඡන්ද සංඛ්‍යාවක් ලබාගැනීම මෙහි දී අවශ්‍ය නොවේ. බහු-මන්ත්‍රී ආසන සහිත දිස්ත්‍රික්කවල මෙම ක්‍රමය ඡන්ද කුටීර ක්‍රමය වේ. පිරවිය යුතු ආසන සංඛ්‍යාව මත පදනම් වන ඡන්ද ප්‍රමාණයක් ඡන්දදායකයින්ට ඇති අතර, ලබා ගන්නා ඡන්ද ප්‍රතිශතය කුමක් වුවත්, වැඩිම ඡන්ද ලබා ගන්නා අපේක්ෂකයින් මෙහිදී අදාළ තනතුරුවලට පත්වේ. මෙම ක්‍රමය ඡන්දදායකයින් තනි තනි අපේක්ෂකයන් වෙනුවට පක්ෂ ලැයිස්තුවට ඡන්දය දීමේ විකල්පය ද සමඟ පක්ෂ ඡන්ද කුටීර ක්‍රමය වේ.

පක්ෂ ඡන්ද කුටීර ක්‍රමය

වැඩි ඡන්ද ලබාගන්නා තනතුරට පත්කිරීමේ ක්‍රමය මෙන් නොව, පක්ෂ කුටීර ඡන්ද ක්‍රමය යටතේ දී බහු මන්ත්‍රී දිස්ත්‍රික්ක පවතී. ඡන්දදායකයින්ට එක් ඡන්දයක් පමණක් ඇති අතර තනි තනි පුද්ගලයන් නොව අපේක්ෂකයින්ගේ පක්ෂ ලැයිස්තු අතරින් මනාප ලැයිස්තුව තෝරා ගැනීමට සිදුවේ. වැඩිම ඡන්ද ලබා ගන්නා පක්ෂය දිස්ත්‍රික්කයේ

සියලුම ආසන ලබා ගන්නා අතර, වැඩි ඡන්ද ලබාගන්නා තනතුරට පත්කිරීමේ ක්‍රමයේ දී මෙන් පක්ෂයේ අපේක්ෂක ලැයිස්තුවේ සියලුම අපේක්ෂකයන් නිසි පරිදි තේරී පත් වේ. සිංගප්පූරුවේ භාවිත වන්නේ මෙම ක්‍රමයයි.

සිංගප්පූරුවේ ක්‍රියාත්මක මැතිවරණ කොට්ඨාස වර්ග

මැතිවරණ කොට්ඨාස (ආසන ලෙස ද හැඳින්වේ) යනු සිංගප්පූරුව තුළ පාර්ලිමේන්තු මැතිවරණ සහ ජනාධිපතිවරණ කාර්යයන් සඳහා අගමැති විසින් නීතියෙන් සීමාකිරීමකට කර ඇති ප්‍රදේශ වේ. සෑම මැතිවරණ කොට්ඨාසයක්ම ඡන්ද කොට්ඨාස ලෙස හැඳින්වෙන කුඩා ප්‍රදේශ රැසකට බෙදා ඇති අතර සෑම ඡන්ද කොට්ඨාසයකටම ඊට අයත් ඡන්ද මධ්‍යස්ථානයක් ඇත. සෑම මැතිවරණ කොට්ඨාසයක් සඳහාම ඡන්ද හිමි නාමලේඛනයක් බැගින් සකස් කෙරේ.

සිංගප්පූරුවේ මැතිවරණ කොට්ඨාස ප්‍රභේද දෙකකි. එනම්,

- i. කේවල මන්ත්‍රී කොට්ඨාස (SMCs)
- ii. කණ්ඩායම් නියෝජන මැතිවරණ කොට්ඨාස (GRCs)

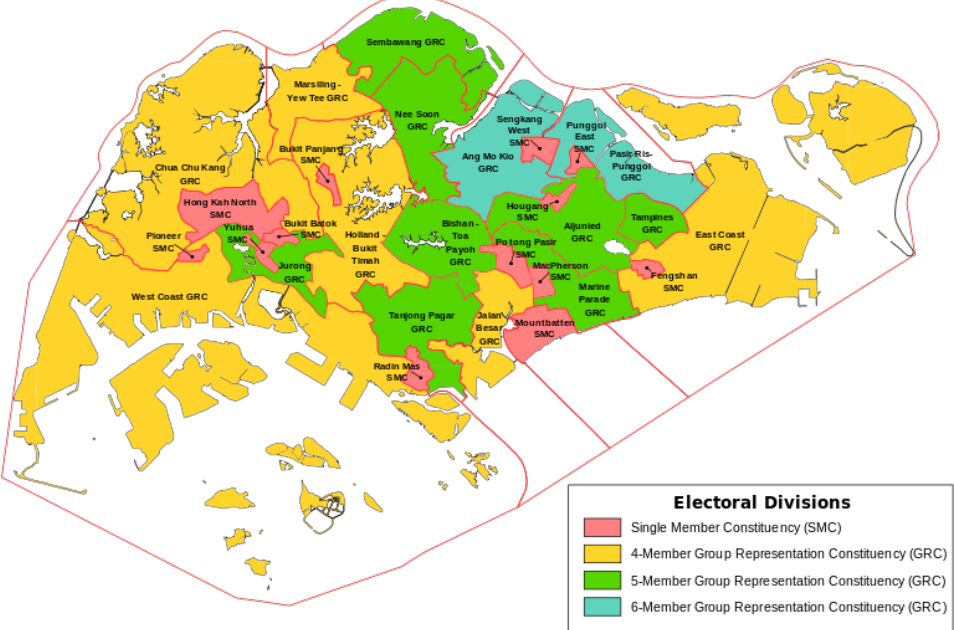
i. කේවල මන්ත්‍රී මැතිවරණ කොට්ඨාස (SMCs)

- කේවල මන්ත්‍රී මැතිවරණ කොට්ඨාස (SMC) යනු මැතිවරණ කොට්ඨාසයේ පදිංචිකරුවන්ගේ අභිලාෂ නියෝජනය කරන කේවල පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරයෙකු තේරී පත්වන මැතිවරණ කොට්ඨාසයකි.
- කේවල මන්ත්‍රී මැතිවරණ කොට්ඨාසයේ අතුරු මැතිවරණයක දී හෝ මහ මැතිවරණයක දී, එම කොට්ඨාසයේ ලියාපදිංචි ඡන්දදායකයින් විසින් තම මන්ත්‍රීවරයා වශයෙන් තෝරාපත්කර ගැනීම වෙනුවෙන් එක් අපේක්ෂකයෙකුට ඡන්දය ලබා දෙනු ලැබේ.
- සිංගප්පූරු පාර්ලිමේන්තු මැතිවරණ පනතට අනුව ඕනෑම අවස්ථාවක අවම වශයෙන් කේවල මන්ත්‍රී මැතිවරණ කොට්ඨාස 8ක්වත් තිබිය යුතු ය.

ii. කණ්ඩායම් නියෝජන මැතිවරණ කොට්ඨාස (GRCs)

- කණ්ඩායම් නියෝජන මැතිවරණ කොට්ඨාස යනු ජනගහනය අනුව මෙන්ම භෞතික ප්‍රදේශය අනුව ද විශාල මැතිවරණ කොට්ඨාසයකි. මන්ත්‍රීවරුන් කිහිප දෙනෙකු එම මැතිවරණ කොට්ඨාසයේ පදිංචිකරුවන්ගේ අභිලාෂ නියෝජනය කරයි.
- මේ අනුව, කණ්ඩායම් නියෝජන මැතිවරණ

SINGAPORE PARLIAMENTARY GENERAL ELECTIONS 2015 ELECTORAL DIVISION MAP

කොට්ඨාස, පවත්වනු ලබන මහ මැතිවරණයක දී හෝ අතුරු මැතිවරණයක දී, එම කොට්ඨාසයේ ලියාපදිංචි ඡන්දදායකයින් විසින් තම මන්ත්‍රීවරුන් වශයෙන් තෝරාපත්කර ගැනීම වෙනුවෙන් පුද්ගල කණ්ඩායමකට ඡන්දය ලබාදෙනු ලැබේ. එහි දී, එම මන්ත්‍රීවරුන් සියලු දෙනාම එකම දේශපාලන පක්ෂයකින් හෝ ස්වාධීන කණ්ඩායමකින් විය යුතු ය.

- කණ්ඩායම, තිදෙනෙකුගේ සිට හය දෙනෙකු දක්වා වන අපේක්ෂකයන් ගණනකින් කණ්ඩායමක් සමන්විත විය හැකි ය. ජනාධිපතිවරයා විසින් නීතියෙන් අදාළ එක් එක් කොට්ඨාසය සඳහා කණ්ඩායම් අංකය ප්‍රකාශයට පත් කරනු ලැබේ.
- කණ්ඩායම් නියෝජන මැතිවරණ කොට්ඨාසය නියෝජනය කරන කණ්ඩායමේ යටත් පිරිසෙයින් සුළුතර වාර්ගික ප්‍රජාවකට එනම් මැලේ ප්‍රජාවට හෝ ඉන්දියානු සහ අනෙකුත් සුළුතර ප්‍රජාවන්ට අයත් එක් අපේක්ෂකයෙකු හෝ සිටිය යුතු ය.
- නීතිය අනුව, එසේ එම කණ්ඩායමේ මෙම සුළු වාර්ගික ප්‍රජාවකට අයත් අවම වශයෙන් එක් අපේක්ෂකයෙකු හෝ විය යුතු නියෝජන මැතිවරණ කොට්ඨාස කවරක්දැයි ජනාධිපතිවරයා විසින් නම් කරනු ලැබේ. කෙසේ වෙතත්, මැලේ ප්‍රජාවට අයත් ඒවා ලෙස නම්

ජන්දහිමි නාමලේඛන ප්‍රතිශෝධනය -2024 ඉදිරි වැඩ සැලැස්ම

(හොඳලැක්විය හැකි අනපේක්ෂිත / වෙනත් ආපදා සහ ජන්ද විමසීම් පැවැත්වීම මත මෙම දිනයන් වෙනස් විය හැකිය.)

2024 ප්‍රධාන නාමලේඛනය

ග්‍රාම නිලධාරී උපදෙස් පංති පැවැත්වීම	2023.12.15 - 2023.12.29
ගෙයින් ගෙට ගොස් ජන්දහිමියන් ගණන් ගැනීම	2024.01.01 - 2024.02.29
ගණන් ගැනීමේ ආකෘති පත්‍ර මැතිවරණ කාර්යාල වෙත භාර ගැනීම	2024.02.15 - 2024.03.22
"අ", "ආ" ලැයිස්තු ප්‍රදර්ශනය හා පරිපූරක ලැයිස්තු ප්‍රදර්ශනය	2024.04.09 - 2024.05.06
හිමිකම් හා විරෝධතා පරීක්ෂණ පැවැත්වීම	2024.05.02 - 2024.06.28
ජන්දහිමි නාමලේඛනය සහතික කිරීම	2024.07.15

2024 (1) පරිපූරක ජන්දහිමි නාමලේඛනය 2024.02.01 සිට 2024.05.31

ග්‍රාම නිලධාරී උපදෙස් පංති පැවැත්වීම	2023.12.15 - 2023.12.29
ගෙයින් ගෙට ගොස් ජන්දහිමියන් ගණන් ගැනීම	2024.01.01 - 2024.02.29
ගණන් ගැනීමේ ආකෘති පත්‍ර මැතිවරණ කාර්යාල වෙත භාර ගැනීම	2024.02.15 - 2024.03.22
"අ", "ආ" ලැයිස්තු ප්‍රදර්ශනය හා පරිපූරක ලැයිස්තු ප්‍රදර්ශනය	2024.04.26 - 2024.05.06
හිමිකම් හා විරෝධතා පරීක්ෂණ පැවැත්වීම	2024.05.02 - 2024.06.28
ජන්දහිමි නාමලේඛනය සහතික කිරීම	2024.07.15

2024 (2) පරිපූරක ජන්දහිමි නාමලේඛනය 2024.06.01 සිට 2024.09.30

ග්‍රාම නිලධාරී උපදෙස් පංති පැවැත්වීම	2023.12.15 - 2023.12.29
ගෙයින් ගෙට ගොස් ජන්දහිමියන් ගණන් ගැනීම	2024.01.01 - 2024.02.29
ගණන් ගැනීමේ ආකෘති පත්‍ර මැතිවරණ කාර්යාල වෙත භාර ගැනීම	2024.02.15 - 2024.03.22
"අ", "ආ" ලැයිස්තු ප්‍රදර්ශනය හා පරිපූරක ලැයිස්තු ප්‍රදර්ශනය	2024.04.26 - 2024.05.06
හිමිකම් හා විරෝධතා පරීක්ෂණ පැවැත්වීම	2024.05.02 - 2024.06.28
ජන්දහිමි නාමලේඛනය සහතික කිරීම	2024.10.01

2024 (3) පරිපූරක ජන්දහිමි නාමලේඛනය 2024.10.01 සිට 2025.01.31

ග්‍රාම නිලධාරී උපදෙස් පංති පැවැත්වීම	2023.12.15 - 2023.12.29
ගෙයින් ගෙට ගොස් ජන්දහිමියන් ගණන් ගැනීම	2024.01.01 - 2024.02.29
ගණන් ගැනීමේ ආකෘති පත්‍ර මැතිවරණ කාර්යාල වෙත භාර ගැනීම	2024.02.15 - 2024.03.22
"අ", "ආ" ලැයිස්තු ප්‍රදර්ශනය හා පරිපූරක ලැයිස්තු ප්‍රදර්ශනය	2024.04.26 - 2024.05.06
හිමිකම් හා විරෝධතා පරීක්ෂණ පැවැත්වීම	2024.05.02 - 2024.06.28
ජන්දහිමි නාමලේඛනය සහතික කිරීම	2025.02.01

කළ හැකි කණ්ඩායම් නියෝජන මැතිවරණ කොට්ඨාස සංඛ්‍යාව ඊළඟ ඉහළ සම්පූර්ණ සංඛ්‍යාවට වට කළ මුළු කණ්ඩායම් නියෝජන මැතිවරණ කොට්ඨාස (GRC) සංඛ්‍යාවෙන් පහෙන් තුනකට වඩා වැඩි විය නොහැක.

- සිංගප්පූරුවේ සුළුතර වාර්ගික ප්‍රජාව සැමවිටම පාර්ලිමේන්තුවේ නියෝජනය කිරීම සහතික කිරීම සඳහා කණ්ඩායම් නියෝජන මැතිවරණ කොට්ඨාස ක්‍රමය 1988 දී පිහිටුවන ලදී. එකී නියෝජනය සහතික කිරීම සඳහා, පාර්ලිමේන්තු මැතිවරණ පනත මගින් අවම වශයෙන් මුළු මන්ත්‍රීවරුන් සංඛ්‍යාවෙන් හතරෙන් එකක් කණ්ඩායම් නියෝජන මැතිවරණ කොට්ඨාස නියෝජිතයන් විය යුතු ය.

ජනාධිපති

සිංගප්පූරු ජනරජයේ ජනාධිපතිවරයා සිංගප්පූරුවේ රාජ්‍ය නායකයාය. ජනාධිපතිවරයා නිල රාජ්‍ය තාන්ත්‍රික කටයුතුවල දී රට නියෝජනය කරන අතර ජාතික සංවිත පාලනය කිරීම සහ රාජ්‍ය සේවයේ පත්කිරීම් සම්බන්ධයෙන් පත්කිරීමේ හා පත්වීම් අවලංගු කිරීමේ හැකියාව ඇතුළුව සිංගප්පූරු රජයේ ඇතැම් විධායක බලතල දරයි. සමාව දීම සම්බන්ධයෙන් වන පරම බලය ද ජනාධිපතිවරයා සතු ය.

1991 ට පෙර ජනාධිපතිවරයා පත් කරනු ලැබුවේ පාර්ලිමේන්තුව විසිනි. 1993 දී ප්‍රථම වරට පැවැත් වූ මහජන ඡන්දයෙන් ජනාධිපතිවරයා ආප්‍රව තෝරා පත් කර ගැනීමට ඉඩ සැලසෙන පරිදි එම වසරේ ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයක් සිදු කරන ලදී.

සිංගප්පූරුවේ ජනවාර්ගික ප්‍රජාවන් අතර යම් ප්‍රජාවක පුරවැසියෙකු පූර්ව ජනාධිපති ධුර කාල පහක් තුළම ජනාධිපති වශයෙන් පත් නොවූහේ නම්, එම ජනවාර්ගික ප්‍රජාව සඳහා ජනාධිපතිවරණයක් වෙන් කිරීමට ඉඩ සලසමින් තවත් ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයක් 2016 දී සිදු කරන ලදී.

සිංගප්පූරුවේ අද වන විට ලියාපදිංචි දේශපාලන පක්ෂ සංඛ්‍යාව 30ක් දක්වා ඉහළ ගොස් ඇති අතර, ඉන් දහයක් මෙතෙක් කිසිදු මැතිවරණයකට ඉදිරිපත් වී නොමැත. එමෙන්ම, තවත් පක්ෂ 13 ක් නිල වශයෙන් විසුරුවා හැර ඇති අතර ඉන් බොහෝමයක් වෙනත් පක්ෂ සමඟ ඒකාබද්ධ වී ඇත. එසේ වුව ද නව දේශපාලන පක්ෂ ආරම්භ කිරීම අඛණ්ඩව සිදු වෙමින් පවතී.

ජනාධිපතිවරයා තේරීමේ විධික්‍රමය හා කෙතන් ඇරෝගේ අහව්‍ය ප්‍රමේයය

කෙතන් ඇරෝගේ අහව්‍ය ප්‍රමේයය

ආචාර්ය ජයන්ත සේනාධීර

ජ්‍යෙෂ්ඨ කථිකාචාර්ය, ගණිත අංශය, ශ්‍රී ජයවර්ධනපුර විශ්ව විද්‍යාලය

දෙදහස් විසි හතර වර්ෂයේ දී ජනාධිපතිවරණයක් පැවැත්වීමට නියමිතව පවතින බැවින් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ වන, මැතිවරණ ප්‍රතිඵලය අනුව ජනාධිපතිවරයා තෝරා ගැනීමේ ක්‍රම වේදය පිළිබඳව ශාස්ත්‍රීය හා තාක්ෂණික විග්‍රහයක් කිරීම වැදගත් යැයි සිතමි.

විසි වන ශත වර්ෂයේ මුල් භාගයේ දී සමාජ විද්‍යාව හා දේශපාලන විද්‍යාව වැනි විෂය ධාරාවන්ට ප්‍රමාණාත්මක විශ්ලේෂණ විධික්‍රම සහ ගණිතමය සංකල්ප මගින් විශාල බලපෑමක් එල්ල විය. කෙසේ වෙතත් ඉහත සඳහන් කල ධාරාවන්හි මේ මානය පිළිබඳව තවමත් අප රට තුළ ප්‍රමාණවත් අවධානයක් ලැබී ඇතැයි නොසිතමි. අප උත්සාහ ගන්නේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ පවතින විවැනි විග්‍රහ අවශ්‍ය වන කරුණු සඳහා අවධානය යොමු කිරීමයි. වඩාත් දියුණු ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී යැයි සම්මත රටවල දේශපාලන, පරිපාලන හා අධිකරණ තීරණ සඳහා මෙවැනි තාක්ෂණික, ප්‍රමාණාත්මක හා ශාස්ත්‍රීය ශිල්පක්‍රම උපයෝගී කර ගනු ලැබේ.

කතිරයේ බලය පසුගිය කලාප මගින් අප ප්‍රධාන තේමා දෙකක් ඔස්සේ කරුණු ඉදිරිපත් කළෙමු. එක් තේමාවක් වූයේ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී මූලධර්මවලට අනුකූලව, ජනගහනයට සමානුපාතිකව නියෝජිතයින් තෝරා පත්කර ගන්නේ කෙසේද යන්නයි. මෙයට උපයෝගී කරගන්නා සරල ගණිතමය ක්‍රමවේදවල අප සිතනවාට වඩා අර්බුද පැන නැගිය හැකි අවස්ථා පැවතිය හැකියැයි පෙන්වා දෙන ලදී. දෙවැනි තේමාව යොමු වූයේ සීමා නිර්ණයේ දී සිදුවිය හැකි "පෙරීමැන්ඩරින්" වරද සහ විය අවම කරගැනීමේ ප්‍රමාණාත්මක විශ්ලේෂණ පිළිබඳවයි. මේ තේමා දෙකම ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ XIV පරිච්ඡේදය හා සම්බන්ධ වේ.

මෙවර අපේ අවධානය යොමු වන්නේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ එම පරිච්ඡේදයේම ඇති 94 වන ව්‍යවස්ථාව පිළිබඳවයි. ඡන්දය (මනාපය) ලබා දී ඇති ආකාරය අනුව ජනාධිපතිවරණයක ජයග්‍රාහකයා තෝරන ක්‍රමවේදය විභි සඳහන් වේ. ජනාධිපතිවරණයේ දී මනාප තුනක් දක්වා ලකුණු කිරීමට අවස්ථාව සලසා දීමෙන් සාධාරණත්වයේ මූලධර්ම වඩාත් ශක්තිමත් වෙනවා. කෙසේ වුවද පළමු

මනාපයේ බහුතරය එනම් සියයට පනහකට වැඩි ඡන්ද සංඛ්‍යාවක් එක් අපේක්ෂකයෙක්ට හැරුණම්, එසේ ලබාදෙන මනාප අනුව ජයග්‍රාහකයා තේරීම පිළිබඳව නිශ්චිත සාර්වත්‍රික (Universal) එකඟතාවක් නැතැ. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව අනුව එම දෙවන සහ තෙවන මනාප සම්බන්ධයෙන් කටයුතු කළ යුතු ආකාරය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 94 ව්‍යවස්ථාවේ දැක්වේ.

ඇරෝගේ අහව්‍ය ප්‍රමේයය (Arrow's Impossibility Theorem)

මේ ආකාරයට බහුතරය හැකි අවස්ථාවල දී මනාප පිළිබඳව කටයුතු කිරීමේ නිශ්චිත සාර්වත්‍රික එකඟතාවක් නොමැත්තේ සාධාරණත්වයේ විවිධ නිර්ණායක (ඇත්තටම මෙවැනි නිර්ණායක 04 ක් ඇත) සියල්ල තෘප්ත වන තනි ක්‍රමයක් සොයා ගැනීමට නොහැකිවීමයි. මුළු ශාස්ත්‍රීය ලෝකයම පුදුමයට පත් කරමින් වර්ෂ 1949 දී ගණිතමය ආර්ථික විද්‍යාඥයකු වූ ඇරෝකානු ජාතික කෙනන් ඇරෝ විසින් අපූරු ප්‍රමේයයක් සාධනය කළා. මෙය අද ඇරෝගේ අහව්‍ය ප්‍රමේයය ලෙස ප්‍රසිද්ධයි. ඇරෝගේ අහව්‍ය ප්‍රමේයය බොහෝ තාක්ෂණික කරුණු සහිත ගණිතමය භාෂාවෙන් ඉදිරිපත් කළ යුතු දෙයක් වුවද සාරය වශයෙන් විය මෙසේය. "ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී සමාජයක එක් එක් පෞද්ගලික තක්සේරුව මත පදනම්ව නියෝජනය වන්නා වූ සාමූහික තීරණයක් සඳහා වූ නිශ්චිත විධික්‍රමයක් නොපවතින්නේය" යන්නයි. සරලව කිවහොත් ඉන් කියවෙන්නේ සාධාරණත්වයේ නිර්ණායක හතරම තෘප්ත වන ලෙස මනාප පිළිබඳ කටයුතු කළ හැකි කිසියම් නිශ්චිත ක්‍රමයක් නොපවතින බවයි. මේ සොයා ගැනීම වෙනුවෙන් කෙනන් ඇරෝට 1972 ආර්ථික විද්‍යාව පිළිබඳ නොබෙල් ත්‍යාගය පවා හිමි වුනා.

කෙනන් ඇරෝ (Kenneth Arrow)

සාධාරණත්වයේ නිර්ණායක (Fairness Criterion)

දැන් අපි ඉහත සඳහන් කළ සාධාරණත්වයේ නිර්ණායක හතර මොනවාදැයි බලමු. ඒවා නම්,

1. බහුතරයේ නිර්ණායකය (The Majority Criterion)
2. කොන්ඩෝරෙක්ට් නිර්ණායකය (The Condorcet Criterion)
3. ඒකාකාරභාවයේ නිර්ණායකය (The Monotonicity Criterion)

4. අදාළ නොවන විකල්පයන්ගෙන් ස්වායක්තතාවයේ නිර්ණායකය (The Independence of Irrelevant Alternatives Criterion)

අප මෙම ලිපියෙන් එම නිර්ණායකයන්ට භාවිතා කරන නම් පමණක් හඳුන්වා දෙන අතර ඒවා අතුරින් පළමු වැන්න පිළිබඳව පමණක් විස්තරයක් ඉදිරිපත් කරන්නෙමු. දෙවන තුන්වන හා සිව්වන නිර්ණායක පිළිබඳව ඉදිරි ලිපිවලින් පැහැදිලි කිරීමට අපේක්ෂා කෙරේ.

අප දැන් බහුතරයේ නිර්ණායකය පමණක් අර්ථ දැක්වමු. මින් අදහස් වන්නේ කිසියම් කැමැත්ත ප්‍රකාශ කිරීමක දී භාගයකට, එනම් සියයට පහතකට වැඩි පළමු කැමැත්ත හිමි වන තරග කරුවා අනිවාර්යයෙන්ම ජයගත යුතු බවය. මෙම නිර්ණායකය සාධාරණත්වයේ ඉතාම වැදගත් නිර්ණායකයයි. ඇත්ත වශයෙන්ම ඉතිරි නිර්ණායක සියල්ල තෘප්ත වුවද මෙය තෘප්ත නොවන, මැතිවරණ ජයග්‍රාහකයා තේරීමේ ක්‍රමවේදයක් සාධාරණ නොවන බව ඔබටම වැටහේ. අපේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ජනාධිපති තේරීමේ ක්‍රම වේදය මගින් මෙය තෘප්ත වීම තහවුරු කර තිබේ.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ඇති, මනාපය අනුව ජනාධිපති වරයා තේරීමේ ක්‍රියා පිළිවෙල

94 ව්‍යවස්ථාව අනුව, ජනාධිපතිවරයා තෝරා පත් කර ගැනීම පිණිස පවත්වනු ලබන ඡන්ද විමසීමක දී අපේක්ෂකයන් තිදෙනෙකු ඉදිරිපත් වී ඇත්නම් දෙවන මනාපය දැක්වීමට අවස්ථාව හිමි අතර අපේක්ෂකයන් තිදෙනෙකුට වඩා ඉදිරිපත්ව ඇති අවස්ථාවක දෙවන සහ තුන්වන මනාප දැක්වීමේ අවස්ථාව හිමිය. දෙන ලද වලංගු ඡන්ද සංඛ්‍යාවෙන් බහුතරය, එනම් සියයට පහතකට වැඩි ඡන්ද සංඛ්‍යාවක් ලැබූ අපේක්ෂකයෙක් වෙතොත් ඔහු අනිවාර්යයෙන්ම ජනාධිපතිවරයා වශයෙන් තෝරා පත්කර ගත යුත්තේ ය. මේ අවසාන කරුණ අනුව බහුතරයේ නිර්ණායකය සපිරෙන බව ඔබට හිරික්ෂණය වේ. දැන් ගැටලුව වන්නේ කිසිම අපේක්ෂකයෙකුට බහුතරයක් නොලැබුණේ නම් කුමක් කරන්නේ ද යන්නයි.

එවිට පළමුවැන්නාට හා දෙවැන්නාට හැර අනෙක් අපේක්ෂකයන්ට පළමු මනාපය ලකුණුකර ඇති ඡන්ද පත්‍රිකා ගෙන ඒවායෙහි දෙවැනි මනාපය පළමු අපේක්ෂකයාට හෝ දෙවන අපේක්ෂකයාට ලකුණු කර ඇත්නම් ඒවා වෙන්කර අදාළ පරිදි පළමුවැන්නාගේ හෝ දෙවැන්නාගේ පළමු මනාප සංඛ්‍යාවට එකතු කරනු ලැබේ. දැන් නැවතත් එසේ පළමු මනාපයවත් දෙවන මනාපයවත් පළමුවැන්නාට හෝ දෙවැන්නාට ලබා දී නැති ඡන්ද පත්‍රිකා ගෙන ඒවායේ තුන්වන මනාපය පළමුවැන්නාට

හෝ දෙවැන්නාට ලකුණු කර ඇත්නම් එම ඡන්ද ද අදාළ පරිදි පළමුවැන්නාගේ හෝ දෙවැන්නාගේ ඡන්ද ගොඩට එකතු කරනු ලැබේ. මේ අවසාන පියවර අවශ්‍ය වන්නේ අපේක්ෂකයන් තුන්දෙනෙකුට වඩා ඉදිරිපත් වී ඇත්නම් පමණි. අවසානයේ එසේ ගණනය කළ පසු මේ දෙදෙනාගෙන් වැඩි ඡන්ද සංඛ්‍යාව ලබා ගත් තැනැත්තා ජනාධිපතිවරයා ලෙස තෝරා පත් කර ගත යුතු වන්නේය.

ග්‍රාම සංවර්ධන සමිතියේ උදාහරණය

දැන් අපි මෙම ක්‍රියාවලිය නිරූපණය කිරීමට සරල උදාහරණයක් ගෙන දැක්වමු. ග්‍රාම සංවර්ධන සමිතියක සභාපති තනතුරට අමරපාල (A), බන්දුපාල (B), කරුණාපාල (C) හා ධර්මපාල (D) යනුවෙන් අපේක්ෂකයන් සිව් දෙනෙක් තරග වැදුනහ. එහි දී ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ජනාධිපතිවරයා තෝරා පත්කර ගන්නා ක්‍රියා පිළිවෙල අනුගමනය කිරීමට සමිතිය තීරණය කළේය. මේ අනුව මනාප තුනක් දක්වා සලකුණු කිරීමට හැකි ඡන්ද පත්‍රිකාවක් පිළියෙළ කර සභාපතිවරයා තෝරා ගන්නා ඡන්දය පවත්වන ලදී. සාමාජිකයින් 40 දෙනෙකු ඡන්දය ලබා දුන්නේය. පහතින් දැක්වෙන්නේ එම සාමාජිකයින් 40 දෙනා ඡන්දය සලකුණු කර තිබූ ආකාරයයි.

A X	A 1	A 1	A X	A 1	A 1	A 1	A 1	A 1	A 1	A 1
B	B	B 2	B	B	B	B	B	B	B	B
C	C	C 3	C	C 3	C 3	C 3	C 3	C 3	C 3	C 3
D	D 2	D	D	D 2	D 2	D 2	D 2	D 2	D 2	D 2
A 3	A 3	A 3	A 2	A 2	A 2	A 2	A 2	A 2	A 2	A 2
B 2	B 1	B 1	B 1	B 1	B 1	B 1	B 1	B 1	B 1	B 1
C 1	C 2	C 2	C	C	C	C	C	C	C	C
D	D	D	D 3	D 3	D 3	D 3	D 3	D 3	D 3	D 3
A 1	A 1	A X	A 2	A	A	A	A	A	A	A X
B	B	B X	B 1	B 3	B 3	B 3	B 3	B 3	B 3	B
C	C	C X	C	C 1	C 1	C 1	C 1	C 1	C 1	C 1
D 2	D 2	D	D 3	D 2	D 2	D 2	D 2	D 2	D 2	D 2
A	A	A	A	A	A	A 3	A 3	A	A	A
B 2	B 2	B 2	B	B	B 3	B	B	B	B 3	B 3
C 1	C	C 3	C	C	C 2	C 2	C 2	C	C 2	C 2
D 1	D 1	D 1	D 1	D X	D 1	D 1	D 1	D X	D 1	D 1

ශ්‍රී ලංකාවේ ජනාධිපතිවරණයක දී ඡන්දය දීමේ හිනි රීති අනුව ඉහත ලකුණු කළ ඡන්ද පත්‍රිකා කීයක් අවලංගු ඡන්ද වන්නේ ද? ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 94 ව්‍යවස්ථාව අනුව මෙම මැතිවරණයේ ජයග්‍රාහකයා වන්නේ කවුද? ඊළඟ කලාපයෙන් අපි ඒ පිළිබඳව සාකච්ඡා කිරීමට පෙර ඔබටත් ඒ පිළිබඳව සොයා බැලිය හැකියි. ඊළඟ කලාපයෙන් අපි වැඩි දුරටත් සාධාරණත්වයේ නිර්ණායක පිළිබඳව සලකා බලමු.

ආශ්‍රිත ග්‍රන්ථ

1. Excursions of Modern Mathematics" Peter Tannenbaum" - 2009
2. ශ්‍රී ලංකා ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව

මැතිවරණ කොමිෂන් සභාව සහ රත්නපුර දිස්ත්‍රික් මැතිවරණ කාර්යාලය 2023.09.15 දින සංවිධානය කරන ලද ජාත්‍යන්තර ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී දින සැමරුම් උත්සවය සහ "සර්වජන ඡන්ද බලය සුරැකිමු" චිත්‍ර තරගය

ආන්තික ජන කොටස් මැතිවරණ ක්‍රියාවලියට සක්‍රීයව දායක කර ගැනීම සඳහා පැවැත් වූ දැනුවත් කිරීමේ වැඩසටහන - මහඟු ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාසය

2023 ඡන්ද හිමි කාමරේකරු කෙටුම්පතේ ලියපවුම් වී ආත්ප්‍රති පරීක්ෂණ කිරීම - කොළඹ ජාත්‍යන්තර පොත් ප්‍රදානය කළය

ජාත්‍යන්තර සංඥා කාණ දින සැමරුම - 2023

2023 ආසියා කාන්තා පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරුන්ගේ බල මණ්ඩල රැස්වීම 2023.10.09

මැතිවරණ ක්‍රියාවලිය හා සබැඳි සිවිල් පුරුෂ සමාජභාවය පිළිබඳ වැඩමුළුව 2023.11.01 සහ 02

උපදේශක මණ්ඩලය
 ආර්.වී.ඒ.වී.ලී. රත්නායක - සභාපති
 එම්.ඒ.පී.සී. පෙරේරා - සාමාජික
 අමීර් ගායිස් - සාමාජික
 අනුසුඛා ඡන්මුගනාදන් - සාමාජික
 සමන් ශ්‍රී රත්නායක - මැතිවරණ කොමසාරිස් ජනරාල්
 එච්.එම්.ටී.ඩී. හේරත් - ලේකම්
 රසික පිරිස් - අතිරේක මැතිවරණ කොමසාරිස් (ජාතික මැතිවරණ)

සංස්කරණය
 වන්ත පී. ද සිල්වා
 (අධ්‍යක්ෂ, පර්යේෂණ හා ක්‍රමසම්පාදන)
පරිගණක පිටු සකසුම
 අමිල ගමගේ (මැතිවරණ කොමිෂන් සභාව)
මුද්‍රණය
 රජයේ මුද්‍රණාලය
ප්‍රකාශනය
 නීති, විමර්ශන හා සැලසුම් ශාඛාව,
 මැතිවරණ කොමිෂන් සභාව

බිබේගේ අදහස් හා යෝජනා අපට ලියන්න
 සංස්කාරක
 කතිරයේ බලය
 මැතිවරණ කොමිෂන් සභාව,
 මැතිවරණ මහලේකම් කාර්යාලය,
 02, සරණ මාවත,
 රාජගිරිය,
 ශ්‍රී ලංකාව.

☎ (+94)112868441-42-43 📠 (+94)112868426 @ info@elections.gov.lk 🌐 www.elections.gov.lk 📧 elecmsg 🇸🇷 Sri Lanka Election Commission 🏛 Election Commission of Sri Lanka

මෙම සභාවේ ලිපිවල සඳහන් කරුණු පිළිබඳව වගකීම ඒ ඒ ලේඛකයා සතු වන අතර, ලිපිවල ඇතුළත් කරුණුවලින් මැතිවරණ කොමිෂන් සභාවේ අදහස් ප්‍රකාශ නොවේ. මෙහි ඇතුළත් කරුණු, උපරි පළ කිරීමට අපේක්ෂා කරන්නේ නම් ඒ සඳහා මැතිවරණ කොමිෂන් සභාවේ පූර්ව අනුමැතිය ලබා ගත යුතු ය.